

REXURDIMENTO

2.ª ÉPOCA

ORGÃO DA
I. N. G.

1928

O PROBLEMA DA GRANDE VILA

FNDASE debatindo iste asunto antre nós. Hai quen sinte en Galiza a necesidade, d'unha gran vila. Dend'as suxestións do Antón Vilar Ponte nos seus luminosos artigos, até as arquitecturas d'ensono que proieita o xenial Antón Palacios, coma no desacougado arelar da opinión viguesa e os pulos de capitalidade que sinte a Cruña, o degaro da gran vila é cousa que s'apalpa na Galiza d'oxe.

Fai pouco trataba d'isto Euxeio Montes en EL SOL. Non é iste escritor partidario da grande vila; eu non-o son tampouco. As nosas razóns son endeben as mesmas. O Montes, fixándose nas arelas de creación qu'oxe sinte a Galiza coscente—ansia criadora que é a meirande e decisiva xustificación das arelas nazionalistas—pensa, e pensa ben, que máis propicias ao desenrolo d'unha civilización e d'unha cultura, son moitas pequenas vilas, que non unha soila vila grande; pon ós eixemplos da Grecia antiga, da Italia da Renacencia, da Alemaña da boa época. Tomade nota, logo, os de Betanzos, d'unha idea qu'oferece á vosa vila un posto na creación da nova cultura enxebre...

Mais a miña idea vai en certo modo, máis alá. Eu escribo ateigado do sentimento raiz da miña Raza, o sentimento da Natureza, o amor apaixonado da Terra natal. Eu sei qu'hai n'iste sentimento a fonda conciencia d'unha gran verdade eterna y-esquecida; que esta Terra que pisamos é o HUMUS do que HOME foi formado, a primeira sustancia da conciencia; a Terra é a placenta onde estamos sendo formados, día por día, en corpo y-alma, é a que nos dá mantenza pro corpo e imaxes pra y-alma.

O esquecemento d'esta verdade, o arreda-

mento da Natureza, a crescente artificialización da vida, é o pecado e mais o castigo do home occidental. Todal-as convulsións étnicas e sociaes, o non acougaren os espiritos, os signos todos do noso tempo, indicando o afundirse d'unha civilización que quixo ser de superhomes e ficou sendo de formigas, son a vinganza das leis biolóxicas conculcadas polos escesos d'esa civilización artificial que por tanto tempo nos ten arredados da Natureza. Todal-as nosas tristuras veñen determos perdido o *sentido da Terra*.

Non iremos agora nós, os pobos céltigos, ao rexurdirnos pra criarmol-a nosa civilización inédita, cair no renuncio d'imitarmol-a conduta suicida dos pobos mediterráneos e centro-europeos. Sexa mais ben o noso Evanxeo o da reintegración do home na Terra, de vital comunión co-a Natureza. Salvemol-o mundo d'iste xeito. Fagamos unha cultura asegun o Sentido da Terra.

Galiza é unha gran comunidade agraria. Eis a nosa forma social enxebre. Levemos esta forma social á sua maor grandeza. A clás labrega pode e debe, asegun isto poseer e dominar Galiza, e será dona d'ela *sempre que siga sen-*

do labrega. En lugar de coller os síntomas da decadencia vilega—que tamén chegan a nós, importados pol-o comercio mundial—deben impor á vila o seu *rusticismo* esencial... E compre que nonos asustemos d'esta verba. Non esquezamos, xa que temo-lo o vicio dos eixemplos clásicos, qu'o *rusticismo* fixo a forza da Roma republicana.

As grandes vilas... Seipamos faguel-as grandes cousas en pequeno...

XANEIRO

1

Moitos parvos coidan que os liberaes que agora rubiron o poder han sere os taumaturgos que esuaquicen os cacicatos da Galiza.

Pro ¿entr'os liberaes non mandan o García Prieto e o Gasset que son asoballadores da vontade cidadana on moitos dos nosos pobos e aldeias? ¿A traxedia do Narón non ten relación co'o garcipretismo e a de Nebra co'o gasetismo? Viturro, liberal e millor quo Bugallal, conservador? ¿Somentes unha Galiza nazionalista, de costas a Madrí, daranos a libertade!

VICENTE RISCO.

G A B A N Z A S D O E N X E B R E

A ZOCA

Xa tense feito a loubanza d'alparagata e mais das botinas. Aínda se non fixo a loubanza da zoca, da nosa zoca: da zoca celta.

A alparagata foi grega, foi ateniense. A alparagata foi y-é mediterrán. E, e foi, o calzado dos pobos de ceo craro, dos pobos de camiños poirentos, dos pobos de Sol. Aínda foi, tamén, na Grecia, calzado das he-tairas: as fermosas mulleres mercadeiras d'amores.

Os botinas son-o calzado burgués dos tempos d'agora. Son o calzado nacido do industrialismo e das manufacturas. Son o calzado fillo do maquinismo e da uniformidade cosmopolita. O calzado dos pobos de Sol e dos pobos de brétema: unha tendencia uniformadora do mundo do século XIX, engaiolado pol-o parvismo dos conceutos hocos y-astrautos.

A zoca é o calzado celta. O calzado dos pobos superocidentaes. O calzado dos pobos húmedos, e pol-o tanto das paisaxes verdecentes. Calzado dos galego e mais dos bretóns. O calzado dos días de traballo e dos días de festa e romaxe.

A y-auga dos ceos é a nai das nosas zocas e das zocas dos bretóns armoricanos. A y-auga dos ceos qu'é, ao mesmo tempo, nai da nosa paisaxe: a dos neboeiros e dos fecundos orballos.

Na comarca do Ferrol non hay muller que non leve zocas. Poderán vestirse mais ou menos ao xeito moderno. As veces levan o peinado das vilas, as blusas das rapazas da cidade. Mais as zocas non-as deixan. ¡Y-é unha ledicia ollalas todas vestindo ao «señorito», mais amostrando a su aboenza labrega e celta co-as zocas nos pés! ¡As zocas ingravidas, tan mornas e tan agarimosas pra os pés danzales das nosas rapazas!

A CHUVIA

Y-é unha conformidade coa paisaxe nosa o uso das zocas. E, mais qu'unha conformidade, unha comunión, unha consubstanciación.

Entr'os señoritos das vilas, dos que gastan las botinas cosmopolitas, hainos qu'arrenegan da chuvia, da nosa meiga chuvia: tan acaída coa nosa paisaxe. Entr'os homes vagamundos de terras castelás, que veñen de alparagatas pol-a nosa Teraa, sonan as maldiciós contr'á nosa benditiña chuvia. Mais entr'os celtas galegos do campo, a chuvia é unha fada agarimosa e doce; entr'os celtas galegos que gastan zocas a chuvia e unha verdadeira bendición de Deus.

Non coidan, com'os señoritos das vilas ou os estranxeiros das terras irtas, qu'a chuvia sexa monótona. ¡Saben qu'ela é ben musical e que canta nas follas dos castiñeiros, e que brúa nas pontas dos pinos, e que fai choutal-os regatos, e qu'é a nai dos cadoiros fecundantes e das fervezas cantareiras! E saben mais: qu'ela é a nai da nosa alma saudosa, tan acaída có babuxar dos ceos y-o orballar dás nubens.

¡Albas zocas do branco bidueiro, á lixugárense nas lamugueiras dos camiños! A vosa albura é unha ofrenda á Terra-Nai, da que saídes sempre brancas: aínda lixugadas nas lamugueiras dos camiños.

JAIME QUINTANILLA.

Milleiros de persoas atestiguan que non hai coma o

TÓPICO KIRSEM

pra curar radicalmente as durezas e callos dos pés.

Píao nas farmacias.

Pol-o ben de vostede, non ademita outro callicida que non sexa o auténtico

TÓPICO KIRSEM

MADRÍ XUSGADO POR UN GALEGO CULTO, QUE VIVE E TRABALLA EN PARÍS.

LNDUDABREMENTE que Madri posée varias persoalidades diferentes formando ese deus político-social horrible que apadriña a nosa vergoñosa rutina, protexe ó noso atraso e fomenta a nosa miseria moral e material.

Madri ten, coma todas as capitales d'Estado, a súa poboación que traballa, a que se adevirte, a que vive no vicio e a que desgoberna ó resto da Hespaña, coma en Buenos Aires, onde é imposible atopar arxentinos despois de arredar os tendeiros italianos, os mercadeiros hespañoles, os banqueiros franceses, etc., en Madri non quedan moitos madrileños si arredamos o elemento provinciano que todo o acapara, dende a tenda do carboeiro do barrio baixo, hasta a presidencia do Concello de ministros. En Madri, coma en Constantinopla, o elemento indixina áchase particularmente encarregado do servizo da decadencia, e o resto, a casi totalidade da poboación, composta de todas as castas e razas, adicase a vivire mais ou menos honradamente e a traballare. E meto entre o elemento indixena a todos os fillos de provincianos e os provincianos vergonzantes. O provinciano trocado en madrileño resulta case que sempre un tipo pouco interesante e o peor inimigo das provincias.

Madri ten a particularidade de que quixo imitarse a París politicamente, e coma o medio e moi diferente, resultou unha caricatura ruiña. París ten recibido dos departamentos, nos derradeiros cincuenta anos, o mellor que naqueles existía en elementos sociais.

Madri, fora d'unhos cantos miles de barrendeiros, cafeiteiros, ultramarinos e outros elementos traballadores e honrados en xeral, non recibiu nos derradeiros cincuenta anos mais que literatos e artistas, e encol de todo empregados e políticos. En cantos países adiantados do estranxeiro que conezo, o funcionario e o político son elementos completamente diferentes. En Madri e Constantinopla, todo militar, de sarxento pra riba, é político por dreito propio, e todo cidadán dono d'un título calquera, pro perfectamente incapaz de faguer cousa útil, pertence tamén de dreito, senon de feito, ó corpo político activo ou da reserva. En Madri, coma todos sabemos, acontece o mesmo.

Teño vivido en Madri nos derradeiros do califato político de Romeiro Robredo, cando a boa capital do Estado hespañol achábase baixo a protección e o Goberno efectivo dos seus húsares, e asegúrovos que por cada home traballador que enviaba a provincia, remitia des folgazás polo menos e media ducia de *vicos*. Todas estas xentes, naturalmente, arrenegaban do seu orixe provinciano á volta d'un ano e trocábanse en madrileños de puro sangue. O mais curioso d'estes tipos era o galego, transformado en toureiro, chulo e matón; asegúrovos que entre a escoria da sociedade e do baixo rameirismo de París, non ollei en ningures nada tan repulsivo e odioso.

Si toda esta semilla xermolou e dou froito, e as leis da herencia en materia de transmisión de caracteres non son un mito, a nosa Meca do centralismo percisa de mais d'un purgante heróico pra por a súa sociedade en xeito aceptable.

Poriso eu non admito o argumento que pra xustificalo mal goberno do Estado empregan moitos: de que os provincianos son quenés fan a mala política. Pois o único certo é que Madri resulta un tobo de canto ruiño hai na Hespaña, e polo mesmo, as provincias teñen o dreito e o deber de se defenderen de tan cativa situación por todos os medios. E non é só no terreiro da política onde a influencia de Madri faise funesta: no dos negocios, no dos intereses materiais, en xeneral, non é menos.

A Madri débémolle os monopolios e o acaparamento do zucre, do tabaco, do trigo e das fariñas; débémolle todas as trabas que se opoñen ó progreso material. Sin os elementos de Madri, a industria do zucre sería libre, e o zucre custaría a metade; sin os intereses de media ducia de madrileños, o tabaco colleitárase na Hespaña: a Madri débémolle que os hespañoles paguen todos os anos centenaes de millóns de pesetas que non terían que pagare, pra poderen comer pan, e que non poidan perfeccionárense e imprantárense, por mor do mesmo, moitas industrias capaces de soste-ter a poboación equivalente a dúas provincias.

B. CALDERÓN.

DIAMANTES AMERICANOS

REAL, 24.-A CRUÑA

A casa máis importante de **ÓPTICA** da Galiza

ENVÍOS CERTIFICADOS A PROVINCIAS

CATÁLOGOS GRATIS A QUEN OS SOLICITE.

DAS SUPERSTICIÓS

O POBO, ADIANTANDOSE A CENCIA

AINDA que todos entendémonos cando falamos de «superstición», refíndonos a determinadas crencias encol de feitos tidos por irreás, é natural o nos preguntare si as crencias supersticiosas de que se anda a culpar ó vulgo, e que comparten d'abondo espíritos cultivados, non responden verdadeiramente a aquela categoría de realidás que en estudo na miña derradeira obra «Physis y Psyquis». Un asunto cheio d'intrés tería de selo, sin dúbida, estudar os puntos de contauto antr'os fundamentos externos e internos das crencias supersticiosas e os fenómenos revelados pol-os estudos metapsíquicos, pois parece que tamén eiquí o mesmo que n'outros ordes da aitividade humana, a ollada ouservadora e os sentimentos do pobo adiantáronse o estudo e ós descubrimentos dos homes de ciencia.

R. NÓVOA SANTOS.

DOS NÓSOS

VICENTE RISCO. Conselleiro Supremo da I.N. G.

NA BRÉTEMA

POF GONZALO LÓPEZ ABENTE

Cando Apolo destrenza a cabeleira
no curuto d'un facho outivo e mouro
e a mañán desparrama o seu tesouro
de alcendidos fulgores na pradeira,
cando a caterva paxaril peneira
cantigas de cristal, de prata e d'ouro
e pol-o chan un agarimo louro
corre nas áas da brisa pasaxeira,
sinto as fondas arelas d'un eterno
ben que rebule do meu ser no interno:
Perdel-a forma e a unidá que encerra
o meu corpo mortal e, libertado,
antre o ensoño, vivir arrandeado
na brétema sutil da miña terra.

LIBRERIA GALEGA

NÓS.—Boletín mensual ilustrado da cultura galega, órgano da Sociedade «Nós»
Direitor, VICENTE RISCO, (Praza do Ferro, 6, ORENSE).
Pódase pór, pra o noso orgullo, en comparanza c'os millores revistas europeias.
(Suscripción anual, 6 pesetas)

CÉLTIGA.—Novela semanal ilustrada: unha das millor persentadas da Península.
Direitor, XAIME QUINTANILLA. (Praza de Dolores, FERROL.)
Números publicados: **Saudade.**—Os catro cisnes brancos —**Almas mortas.**—O novo Xuez.—**Axúdate e O Manciñoiro.**—**A Costureira.**—**Un ollo de vidro.**—**A y-alma de Mingos.**—**Terra e Raza.**
(Suscripción anual, 4 pesetas. Número solto, 30 céntimos.)

VOLUMES APARTE DA «EDITORIAL CÉLTIGA»

«**Além**» comedia de Xaime Quintanilla. «**Mal de Meitos e Trato a cegas**», parrafeos teatraes de Charlón e Hermida. «**Doutrina Nazionalista**», de Ramón Villar Ponte.
No prelo: «**Hestoria de Merliñ**», de Vicente Risco, e outras.

POESÍA.—**Vento Mareiro**, de Ramón Cabanillas.
Abrente.—de Victoriano Taibo.
D'o Ermo, de Noriega Varela.
Alento da Raza, de López Abente.

¿QUÉRE FACER ECONOMÍAS?
MERQUE NA CASA

ABARRÁTEGUI-BONOME

Pañería, Lanería, Pañolería, Paquetería, Camisería, Lencería e demais tecidos.

Sánches Bregua, 3 (Soportás d'a Praza)

ZAPATERIA DO CANTON

A que máis surtido ten.
A que máis barato vende.
Compre vostede alí.

H. COMERCIO

Ramón G. Pernas

(SUCESOR DE JOHAN LOPES)

Praza d'Arines.—BETANZOS

É a millor, máis céntrica i-económica da cidade.
Visítana os señores viaxeiros e convenceráanse

Si queredes mercar barato visitade o novo establecemento de

PANOS, TECIDOS E NOVEDADES

R. MONTES

Quatruvesa, 2, esquina ós Prateiros, — BETANZOS
PRECIOS FIXOS

CONFITERÍA

— DE —

Constantino Rábade

SOPORTÁS DO CAMLO

Dulces finos. Fanse toda crás d'encárregos.

H. LA CORUÑESA

ESMERO I-ECONOMÍA
Valdoncel, 18, BETANZOS

Dr. López Pardo

Especialista nas doenzas da pel, sifiliticas e venéreas.

Consulta de 11 a 1 e de 4 a 6.

Castelar, 10

LUGO

CANCIÑA NOVA

A Alvaro Cebreiro, ao Artista icmao.

Na cerdeira do meu horto
os passaros a cantar.
A ledicia da alborada
somentes fai-me chorar.

Na cerdeira do meu horto
roxa de tal pedraria
asuvia o passarinho...
e eu sinto melancolía.

Puxen-me a pensar en tí
bajo a cerdeira a frorida.
O ar desfolhava as frores
n'uma fonte entristecida.

Tenho uma barca ligeira,
tenho un camiño no mar;
Se me dís que me non queres,
un día non hei voltar.

Fose eu uma fror singela,
margarida antr'a herba mol:
fose eu, ante'o verde prado
uma pingota de sol.

Eu quixer ser, minha mae,
como aquel piño lanzal,
acochar na minha alma
total-as rulas do val

Eu quixer ser passarinho
que voa ao Sol, minha mae,
eu quixer ser como aquela
barca branca se vae.

Por-me na cova uma fror
e uma pedra que diga:
"pobre captivo d'Amor."

. Se eu miro-te namorado
ti és a rainha altiva.
Se fago que te non vexo,
miras-me tan pensativa...

O rodicio do muinho
canta sepre a sua cançon.
Cal rodicio cantareiro
o meu pobre coraçon.

A auga vae caladinha
bajo os olmos da ribeira.
Eu recordo, minha xoia,
cando estaba a tua veira.

No ceo da noite, brillan
centos de estrelás e a lua.
Eu, miña noi va longana,
vou lembrando a imagen tua!

Inda lembro-me de tí
e gardo un recordo teu:
Aquela sorriso tua!
Se algún te quixo, fun eu.

O alcipreste do adro
canta cando o bica o vento.
E o meu coraçon ao verte
vaise enchendo de contento!

Ja vae-se morrendo o día.
Van as pombas pelo ceo.
Ai, minha noi va longana,
ai, as pombas do teu seo!

Minha noi va, minha noi va,
cómo recordo apuel día.
Recordo o primeiro bico
c'uma gran melancolía.

Ev. Correa Calderón.

Xogos frores EN BETANZOS

Na imprenta de M. Villuendas fono levados ao prelo os traballos premiados nos Xogos frores, orgaizados pol-a antiga Irmandade da Fala de Betanzos, no ano 1918. Os orixinies recolleitos forman un feituco libriño valorado con fermosas ilustracións.

Éis o texto do citado libro:

Canto a Galicia, accésit. por D. Francisco Sánchez García

Reseña histórica dos moimentos e obras d'arte qu'eisistiron y-eisisten en Betanzos, premio, por D. A. del Castillo.
O problema agrario en Betanzos, premio por D. L. Peña Novo.

Influenza da lingua galega na formazón do castelán, premio, por D. Eugenio Carré Aldao.

Eisixenzas ferroviarias da Galiza e a necesidade de resolver este problema, premio, por D. Constante Amor Neveiro.
Discurso de Vázquez de Mella.

¡Terra a Nosa! por D. Rodrigo Sanz

Na dita imprenta háchase á venda o prezo de ptas. 1'50.
Mándase o libriño a quen o solicite, previo o xiro do seu importe máis o gastos de correo

Imprenta de M. Villuendas
Valdoncel, 48 - BETANZOS

REXURDIMENTO, despois dos primeiros tanteos que, inda sendo tímidos, foron ben acollidos por todol-os amantes da redenzón da Terra, quixo superarse.

Poriso tras un curto acovogo que non tivo outro ouzeto que podere dar un novo pulo progresivo—pra se pór a outura que ollades—hoax volta a saír co'a su vida económica garantida, c'unha encomenda tan séria cal a de ser órgao de loiti da I. N. G., a única institución enxebre que conta con núcleos orgaizados e disciplinados nas principais vilas da Pátria, verdadeiros formentos da cultura nazonalista.

REXURDIMENTO, atenderá sempre os consellos do Xefe e ofrecerá os leutores traballos literarios e artisticos dos nazonalistas que saben sentir e pensar coma Deus manda. Porque xa vai habendo certa responsabilidade no de ademilire calquer cousa que se escriba en galego.

REXURDIMENTO, que terá referenzas direitas dos mais importantes países d'Europa e América, pol a mediación dos bós irmans espallados pol-o mundo arela sere un boletín que se axeite, coma ningún, á propaganda do ideal con caridade e sinxeleza.

O MELLOR HOTEL DO FERROL

IDEAL ROOM

GRAN CONFORT

De "O Mariscal"

O 17 de Nadal do 1483 foron axustizados na praza de Mondoñedo Pedro Pardo de Ce la, seu fillo e Pedro Miranda, por se teren er- guido *manu militari* contra do Poder de Castela que pretendía asoballar, como o con- siguiu, a libre vontade da nosa Terra.

Relembrando esta patriótica e triste efe- mérides que constitúe o comenzo da escravi- tude galega, que inda hoxe sigue, coidamos o millor ofrecerlles ós leutores un anaco da lénda tráxica en tres xornadas «O Mariscal», que Antón Villar Ponte compuxo en prosa, brindándolla ó poeta da Raza Ramón Caba- nillas pra que a versificara, coma o fixo.

É Pedro Bolaño, un persoaxe da traxedia, o que fala:

*¡Camiño da ferradura
que levas a Mondoñedo!*

¡Nova rua da amargura!

*¡Ou vereda de inxustiza
pol-a que rube ó martirio
o redentor da Galiza!*

*¡Dalle paso doce e brando
que tamén el vai doído
entre sayóns e sangrando!*

*¡Tomén el, todo bondade,
leva ds costas a cruz santa
d'un sono de libertade!*

*Tamén el, cheo de dores,
vai con coroa de espiñas
posta de man de treidoras!*

(lixeira pausa)

*¡Camiño de ferradura,
aberto ó paso da Morte
na noite triste e escura!*

*¡leva con paz e sosego
ó soñador d'unha patria
ó novo Cristo galego!*

NÓS BOLETIN MENSUAL
DA CULTURA GALLEGA

Ademítense suscripciós n'esta redacción.

"HIJOS DE A. NUÑEZ"

CASA FUNDADA EN 1871.

Almacèns de tecidos e mobles

Sánches Bregua, 2 e 13

Librería, Papelería, Paquetería e Quincalla

Plaza d'Arines, 32.

≡ BANCA ≡

Compra-venda de valores, xiros, órdes telegráficas e toda crás d'operaciones bancarias.

PAQUETERÍA-QUINCALLA

El Gato Negro

PRECIO FIXO

JOSE IGLESIAS MASDIAS

MERCEAIRÍA, PAPELEIRÍA E QUINCALLA

Praza da Constituzón, 2.

FERRETERÍA

Ferramentas, Ferraxes e Puntas. — Gran surtido en
bateiría de cociña.

Non merquedes denantes de visitar esta casa.

Ferreiros, 19.—BETANZOS.

LA MODERNA

GRAN FÁBRICA DE GASEOSAS

E AUGAS DE SELTZ

ELABORACIÓN ESMERADA e HIGIÉNICA

PRECIOS SIN COMPETENCIA

Manuel V. Gómez

CASCAS.—BETANZOS.

REXURDIMENTO

2.ª ÉPOCA

ORGÃO DA
I. N. G.

1923

A AUTONOMÍA DE GALICIA

GALICIA ten probremas de seu que o Estado de Madrid nin foi nin será endexamais capaz de resolver; probremas que somentes teñen que ver con nós e que soílo nós somos chamados a por mau n-iles,

Galicia ten intreses que defender e estes intreses son decote pospostos pol-o estado de Madrid ós intreses de outras rexións españolas, así por eixemplo a proteución ós trigos de Castilla fai que nas vilas galegas se merque o pan caro, a proteución ós xéneros catalás fai que as roupas se nos esgacen a pouco de estrealas, y en toda Galicia hay que mercar á forza ferros vascos ou carbós asturianos que como non teñen competencia véndense do xeito que queren os seus vendedores.

Os galegos teñen dereito a gobernaren a súa casa sin a axuda costosa de ningún; a darense a sí mesmos as leises que millor lles convenían pra viviren os usos outros; a defenderen os seus intreses contra quen intente dañalos; a resolveren asegún as suas luces os probremas privativos da sua terra.

Pra esto compre que Galicia sexa autónoma. Galicia precisa a autonomía que quer decir o seguinte:

A delegación pol-o goberno central n-un goberno galego de todos aquiles servicios que non teñan relación co-a defensa nacional nin co-as relacións exteriores.

A redacción de un acordo tributario no que despois de un estudo do que hoxe paga Galicia, que é casi o mais que pode pagar, e de examinar o que n-ela se gasta, se fixara a cantidá coa que en forma de concerto debía

contribuir pra sostenimento dos servicios que quedaran a cargo do poder central.

A autonomía de Galicia supón a supresión das Diputacións provinciais que serían substituídas por unha especie de Cortes gallegas; nas que terían representación todol-os gallegos, as mulleres inclusive, terían voto, e ademais as corporacións, os gremios, entidades agrarias, obreiras e de todas-as profesións e oficios.

A autonomía da Galicia supón a supresión dos auntamento, nos núcleos de poboación menores de 3.000 habitantes, que serían substituídos por concellos parroquiais compostos por todol-os veciños, c'unha xunta encargada da sua dirección composta por dous maiores, dous menores e dous pequenos contribuintes, o crego, o médico, onde o houbera, e o escolante como segredario.

Xa esto representa un gran aforro, tendo en conta que un autamento rural paga ante segredario, oficiás, depositario e alguaciles 10.000 pesetas pol-o pouco, e ademais impediría as filtracións do diñeiro en

mau de caciques.

A autonomía de Galicia supón ademais as catro quintas partes dos empregados de todas clás, que constituyen un dos mais grandes despilfarros do Estado centralista, e o emprego do diñeiro aforrado en camiños, escolas, fontes, etc.

Pol-o derradeiro, a autonomía de Galicia supón aínda a xusticia breve e gratuita.

Todo isto podeades ter si queredes, si sabeades impor a vosa vontade.

Contigo falamos, rapaciño

Na tua vila, precisa a «Irmandade Nazionalista Galega» ter representantes. Un, dous bós, valen mais que moitos cativos.

Non podes faguer nada mais patriótico que vires a nós

Os milleres artistas, os meirandes pensadores galegos e literatos están conosco.

A calquera vila que vaías, onde hawa un feixe de nazionalistas—d'ista mocidade seleuta que leva a estrela na frente—acollerante todos c'o agarimo de irmán, pol-o feito de ti seres dos nosos. E ti poderás decire na tua vila que ostentas un valor que n'ela non ten ningún: O de pertenceres á única verdadeira aristocracia intelectual e espritoal da Terra; o de seres un, c'os milleres da Galiza, c'os que han de pasar á Hestoria coma apóstoles da liberdade d'un pobo que, andando o tempo, e gracias ó noso esforzo, ergueráse a outura dos primeiros da Europa.

Pol-o amore á Patria Galega escravizada, aldraxada, calonada e convertida en colonia dos es-organizadores, aldraxadores e calonadores, non perdas un só minuto sin te dirixires ó Conselleiro Supremo da I. N. G. pregándolle te ademita entr'os nosos.